

DE RIVIER

Staaq stuwt de sterke stroom mij voort
en onder wier en schuim bedolven,
in rythmisch eindeloos vergolven,
wordt, eigen wil en wensch gesmoord.

Aan alle kant gekeerd door dammen
gedwongen tot den doodengang,
voel ik aan 't eind m'n kracht verlammen
en langzaam sterft de levensdrang.

Ik hoor van ver de meeuwen krijschen,
dat spelt de eindeloze zee,
ik zie de oeverlijn vergrijzen
een spanne tijds, — dan stervenswee.

En dond'rend raast de zee verbolgen,
neemt mij verdwijnend in zich op,
'k word in vergetelheid verzwolgen,
één deeltje van het groote sop.

God, riept Gij mij niet tot leven?
Uw wil was 't die mij sterven deed:
Ontstaan, vervloeien, 't duurt maar even
en dat is, wat men -leven- heet.

En toch als slechts één enkel streven
tot vruchtbaar maken van Gods aard'
de kracht gaf voor ontwakend leven,
was dat alleen mijn aanzijn waard.

H. W. A.

O. v. B.

Uitzicht op de bergen in Stiermarken

ADELAARSVLUCHT

50)

DOOR K. LANTERMANS

De oude streek over het kale hoofd, liet de hand zakken, zoodat die over zijn oogen gleeed en zuchtte eens diep. De bezoeker deed niet anders dan vriendelijk belangstellend naar hem kijken, niet norsch en niet meewarig. „Ik heb zoo nameloos veel geleden onder de eenzaamheid, jongen. Ik, die aan lectuur hing als een jongen aan zijn hoepel. Boeken waren een levensbehoefte voor me. Die ontnamen ze me. Ik wilde zoo graag schrijven. Drie boeken hebben ze me gegund, met den Bijbel er bij: Kijk eens op de kanten van die twee klassieken; met een stukje lood, dat van de ramen naar beneden gevallen was, heb ik jaren en jaren wat op de kantlijn gekrast, als ik het verlangen, om toch wat te schrijven niet overheerschen kon. Alleen mijn Bijbel durfde ik niet zoo te ontheiligen. Maar die is nu zoo beduimeld en bevingerd, dat verscheiden woorden niet meer te lezen zijn. Gelukkig dat ik hem heelemaal uit mijn hoofd geleerd heb; daar heb ik jaren over gedaan. Heele stukken ken ik nog uit het hoofd. Ook heb ik, om den tijd te dooden, den heelen Bijbel, mondeling natuurlijk, vertaald in alle talen die ik ken, in vijf verschillende talen. Je begrijpt dat ik met één vertaling in een jaar niet klaar kwam. Ik heb zoo nameloos geleden onder de eenzaamheid. En nu verscheen het beeld van Prins Roelof me in den droom en zei maar, dat ik tevergeefs deze tweede periode van mijn leven verdaan heb; niemand had er eenig voordeel van, zei hij, dat ik zoo

606

nameloos leed. De Prins heeft een goed hart, maar hij is losbandig. Ik hield veel van hem. En hij van mij. Maar hij beminde en haatte mij gelijktijdig, en ik mischien hem ook, want de een miste, wat de ander in hooge mate had: ik kennis en zelfbeheersching, hij afkomst en positie. Hij sprak booze dingen van moeder.” „Geen wonder, dat de man, die alle tien geboden gewetenloos met voeten treedt, ook den goeden naam van een goede moeder durft bezoedelen. Die verschijning, mijnheer, was de duivel, de duivel in eigen persoon, in de gestalte van Prins Roelof, die deze boosdoener al zoo vaak aangenomen heeft.” Het was de eerste keer, dat Eduard zich tot spreken dwong. Hij zei het beslist, zelfs een beetje hard. De oude man keek hem vreemd aan. Het scheen wel, dat hij nu eerst merkte, dat hij had zitten praten tegen Eduard. „Jongen,” zei hij weer, „ik heb in gedachten al zoo vaak met je zitten praten en je dan alles en alles verteld, altijd in gedachten, dat ik niet eens merkte daar straks, dat je er werkelijk zat. Zit je er nu wezenlijk? Of droom ik? Of zit ik alleen maar te denken? Soms weet ik niet of ik de dingen zie met mijn geestesogen, of met mijn lichamelijke. Ben jij daar nu?” „Zeker, mijnheer, kijk, hier zit ik. Nu heb ik uw handen vast in de mijne. Voelt u dat nu wel?” „Ja jongen, maar dat heb ik al zoo vaak gevoeld. En als dan je vader binnen kwam, zei hij niets tegen je en dan zag ik je ineens ook niet meer. Dus was je er dan ook niet geweest. En toch had ik je gezien en gehoord. En je had me ook een hand gegeven.”